

Petőcz András

Két arc

Anyám alszik.
Holnap meghal.
Nézem az arcát.
Nem látom többet.

Mindenen túl ez az arc.
Nincs rajta szomorúság.
Csak akarat van rajta.
A távozás akarata.

Csak a vereség van.
Csak a kudarc.
Alszik az anyám.
Belealszik az elmúlásba.

Ide kell egyszer vissza.
Ehhez az archoz.
Ahogy álmodik éppen.
A kórházi ágyon.

Ahogy vissza – apámhoz is.
Az ő arca is mindig előttem.
Mégfonnyadt test – letakarva.
Sárgult bőr feszül a koponyán.

Apám arca a koporsóban.
Lezáratlan szemek.
Rémület van azon az arcon.
Valami félelem.

Anyám és apám.
Két arc – távozóban.
Az egyik – az út elején.
A másik – a megérkezés pillanatában.

Az utolsó álom

„Mint az álom, úgy elrepül,
és nem találják őt...”
[Jób könyve, 20:8]

Anyám mellett állok,
alszik éppen
a kórházi ágyán.

Álmodik, és haldoklik is.

Az orvos azt mondta,
hajnalban már nem lesz közöttünk.

Megsimogatom a homlokát,
az arcát, beszélek hozzá.

Kapkodja a levegőt,
mozog a szemhéja alatt a szeme,
és a szája is, mintha beszélne
valakihez álmában.

Kérdezi az ápolónő,
hogyan felébressze-e anyámat.

Megrázom a fejem:
nem akarom.

Álmodik az anyám,
és az utolsó álma
biztosan jobb,
mint itt a valóság.

Az ébredés

„Serkenj föl, ébredj ítéletemre...”
[Zsoltárok könyve, 35:23]

Az ébredésben a valóság a rossz,
 hogy el kell kezdeni megint a napot.
 Hogy ismét itt van veled, *aki pofoz*,
 és hogy eltűnik, amiről álmódott
 a vesztes, aki nem akar már semmit.

Az ébredés az semmi más, csak kudarc
 az álom után, ami annyira szép!
 Kinyitja a szemét, eltorzul az arc,
 mert az ébredésnél változik a kép,
 semmi sem ugyanaz, mint annak előtt.

Az ébredésnél ott van a valóság,
 a *pofozóember* gúnyosan nevet,
 és nem akarsz, hogy mások is lássák,
 mennyire ostobán elbántak veled,
 s hogyan is pusztul el minden, ami van.

Horváth Eve

jó

az isten nagy, szerelmes lelkéből kivágott
 egy darabot a csend. a hold után kullogtam,
 mint egy keverék kutya. hűségem melegével
 csitítottam a jég alatt sírdogáló álmokat.
 miért integetnek aombok? lerázzák a madarat,
 akár egy elnyílt szirmot. hiányoddal lett teli
 az utca, a hősök tere kiüresedett bennem.
 el kellett múltnia vágyaimnak, melyek az eget
 rángatták, hogy leszakadna a kedvemért,
 de mit kezdenék az ég nélkül. a magam arcát
 láttam visszaköszönni egy presszóban, ahová
 beültetett a vihar, tomboltam, mint egy
 megvadult felsővezeték, rángatóztam, akár
 a farkavesztett gyík. végül ráébredtem,
 hogy sehol sincsen igazi védelmező odú,